

Jenny Holmlund riktade in sig på återanvändning och kvalitetstänk redan under studietiden.
FOTO: JONAS BACKLUND

Österbotten syns i Jennys design

● Prisbelönta Jenny Holmlunds design är en kombination av traditionellt hantverk, kreativt nytänkande och återanvändning.

Egentligen hade hon tänkt bli psykolog, men tog ett mellanår efter studenten och sysslade med det hon tycker allra mest om, konst och hantverk. Efter det var Nordiska Konstskolan i Karleby ett givet val för Jenny Holmlund från Vexala. Där träffade hon många göteborgare och blev intresserad av att bo på den svenska västkusten.

– Jag kände för att byta miljö och sökte in till Högskolan för Design och Konsthantverk i Göteborg. Det lyckades inte på första försöket så jag jobbade ett tag innan jag kom in på utbildningen för produktdesign. I dag har hon eget varumärke, Jennyvexala.

Hon har lite problem med ordet *mode*, åtminstone i en snäv definition. Hon gillar inte slit-och-släng-tänkandet som präglade modeindustrin.

– Men i dag är det mycket hållbarhetstänk på designutbildningarna.

Jenny Holmlund riktade in sig på återanvändning och kvalitetstänk redan under studietiden. Ett av hennes uppdrag var att skapa en kollektion av en påse möbelyter.

– Jag sydde mycket när jag bodde hemma, ofta av det material jag hittade i mammas lädor. Det fanns inte alls samma utbud av loppisar då.

JENNY HOLMLUND belönades nyligen med första priset i Fresh Fish, Sveriges största modemässa för lovande designers. Hon tävlade i kategorin accessoarer och smycken och säger att hon är glad för priset som ger henne erkännande och synlighet.

– I år var förstapriset bland annat en egen monter på Köpenhamns modemässa. När jag såg det bestämde jag mig för att delta och vinna. Tidigare år har segern fått praktikplats på något modeföretag, just det känns inte så intressant för mig. Men att få möjlighet att visa upp sin design på Köpenhamns-mässan är fantastiskt. Dit kommer uppköparna man inte annars träffar.

Att skapa synlighet åt produkter är svårt säger hon. Många företag vågar inte satsa på udda designers utan väljer sådant de vet säljer.

– Det är ofta så att folk köper det som redan är credat, det som någon annan gillar.

Köpenhamns-mässan är i februari så Jenny kommer att få slita hårt för att få ihop tillräckligt mycket grejer. – Det blir en hel del nattjobb gissar jag. Lyckligtvis har jag lediga dagar att ta ut på mitt andra jobb.

Än så länge kan hon inte leva enbart på sin design, därför jobbar Jenny 60 procent med siffror på Emmaus Björkä, där hon har koll på allt från inflödet till försäljningen av varor men också på soporna.

Att hon köper trasiga kläder och använder materialet till sin egen design är därför ingen slump.

En läderjacka med en reva eller trasig dragkedja eller ett par jeans som gått sönder i grenen går inte att sälja. Men materialet i sig är det inget fel på.

– Tvärtom, jag väljer att inte jobba med nytt skinn, processerna belastar djur- och växtriket alltför mycket. Det många inte heller vet är att den röda och svarta färgen i textilier är verkliga miljöbovar som dessutom lakas ur när man tvättar plaggen.

Alla kollektioner från Jennyvexala har namn med österbottensk anknytning. Kollektionerna är små och begränsas av materialtillgången.

– Jag klipper sönder en jacka och räknar hur många bitar jag får ut av den. Vissa färger finns det mer av, andra mindre.

Att materialet är begränsat ser hon som en fördel. Som designer är det bra att ha ramar att förhålla sig till, det gynnar kreativiteten.

Jenny Holmlund

- Ålder: 39 år.
- Familj: Sambon Julian. "Mam", "pap" och bror i Vexala, syster på Åland.
- Intressen: Löpning, musik, film och så siffror såklart.
- Läser: Olika formuleringar och "Luspank och idérik" av Ulla-Lisa Thordén.
- Tittar på: Brittiska dystopiska serien "Utopia" och gärna i mitt röda kalejdoskop.
- Lyssnar på: Mitt inre, Beak och Silvana Imam.
- Fascineras av: Stolta och ödmjuka individer.
- Blir glad av: Sann vänskap och nypressad morotsjuice.
- Blir arg av: Symaskinstrassel och klassklyftor.
- Om tio år gör jag: Konzeptdesign på heltid.
- Webbplats: www.jennyvexala.com
- Instagram: [http://instagram.com/jennyvexala](https://www.instagram.com/jennyvexala)

Jenny bränner in mönster i lädret med en liten lödkolv. FOTO: JONAS BACKLUND

– Jag skulle bli väldigt uttråkad av att göra samma grejer om och om igen. Jag tror att hela min idé skulle gå förlorad då.

PRODUKTNAMNEN FRÅN barndomens Vexala har sin förklaring. Hon tror att den som bor långt borta blir mera hemkär. Barndomslandskapet och lekarna är viktiga ingredienser i hennes design.

– Jag älskar att bygga, det vill jag aldrig sluta med. Att hitta kombinationer och upptäcka förhållanden mellan olika objekt är min passion. Jag återkommer ofta till pusselbitar och kojbyggen i det jag gör.

Egentligen har hon aldrig velat välja mellan design och konst och att tänka stort och mycket är inte hennes grej. Hon gör det mesta för hand, syr ihop telefonfodralen och väskorna med nål och lintråd, hålen slår hon med ett skomakarverktyg.

– Sömmen blir så snygg då, mycket finare än om jag skulle sy på maskin. Förstås ligger det orimligt mycket jobb bakom grejerna. Det är nästan omöjligt att ta ut priser som kompenserar för arbetstiden jag lägger ner, men fördelen är att mitt material är billigt och att hantverket ger mig något.

Mönstren är uppbyggda av linjer och punkter och enkla geometriska figurer.

– I början tänkte jag att det kanske skulle bli enformigt, men ju längre jag håller på, desto fler kombinationer hittar jag.

Mönstren bränner hon in i lädret med en lödkolv. – Jag har själv ganska många tatueringar och för mig är det lite samma sak när jag bränner in mönstret i skinnen.

För ett tag sedan kom hon över ett parti linnen från tjeckiska armens överskottslager. Linnena målar hon med samma slags mönster som finns på de övriga pro-

dukterna. Hon målar i stället för att trycka eftersom hon gillar det unika i linjerna som görs för hand. De blir aldrig exakt lika.

JENNY HOLMLUND vill ha koll på produkterna hon gör men är ändå inte främmande för samarbete.

– Jag har tänkt på möjligheten att samarbeta med marthor i Finland eller med någon grupp arbetslösa här i Göteborg. Det finns delar av det jobb jag gör som är ganska instrumentellt. Men jag kan inte tänka mig att skicka bort saker för att säs någonstans på andra sidan jordklotet. Det är alldeles för svårt att ha koll på arbetsvillkoren för dem som gör jobbet i så fall. Och jag vill att det jag gör ska vara sjyst rakt igenom.

Jenny Holmlund har sin lilla ateljé i Majorna i Göteborg. Lokalen är bara 27 kvadratmeter men hon tycker att det fungerar fint att dessutom dela den med sin sambo som jobbar med film.

– Vi trivs här och vi bor bara ett stenkast bort så det är lyxigt att ha sitt jobb så nära. Göteborg är fint, en storstad med småstadskänsla. Det är inte ovanligt att man får i gång ett samtal i spårvagnen med främmande människor. Grannarna verkar gilla att hantverka och småföretagare flyttar in i lokalerna. Det ger liv åt stadsdelen och folk gynnar gärna lokalproducerat.

I framtiden vill Jenny Holmlund jobba ännu mera gränsöverskridande. Hon skulle gärna syssla med grafisk design, eller till exempel göra scenkläder åt någon cool feministisk artist.

– Jag hoppas att jag får fortsätta leka ett bra tag till. Jag ska bygga en massa kojor ännu.

Anne-May Wisén
anne-maj.wisen@ot.fi
06-7848 476

"Jag klipper sönder en jacka och räknar hur många bitar jag får ut av den."
JENNY HOLMLUND